

NOC U JEŽÍŠOVA HROBU

Spisovatel Jan Dobraczynski popisuje ve své knize Listy Nikodémovy, jak si představuje část noci z Bílé soboty na Velikonoční neděli.

Titulní postava knihy – farizej Nikodém – přichází v noci ke Kristovu hrobu, aby se sám a v tichu pomodlil. Je přesvědčený, že Ježíš je definitivně mrtvý, ale přesto ho cosi na toto místo táhne.

Je však nemile překvapen. Před skálou, ve které je vytesán Ježíšův hrob, nocuje skupina římských vojáků. Autor knihy to Nikodémovými ústy popisuje takto:

„Přiblížil jsem se k ohni, který hořel za skalním výčnělkem. Kolem něho leželo několik vojáků opřených o loket. ‚Ale je

vás tady hodně,‘ poznamenal jsem. ‚Celá desítka!‘ odpověděl desátník Lucianus. ‚Stačí, abychom zahnali každého, kdo by chtěl vkročit do hrobu. Ale také jeho samého, kdyby vstal z mrtvých, strčíme zpátky pod kámen! Vidíte, chlapi?‘ zavola vesele do tmy. Ozval se hlasitý řehot: ‚No, ten už nevstane...‘ ‚Zabili ho, jak se patří...‘ Někdo se ve tmě chvástavě udeřil do brnění. ‚Ale když

bude potřeba, zabijeme ho podruhé!‘ Znovu se zasmáli krutě a divoce. Jeden z nich, sedící kdesi ve tmě, začal zpívat oplzlou vojenskou písničku...“

Vojáci Nikodémovi dovoluji, aby se před zapečetěným hrobem chvíli modlil. Ten se potom vrací smutně domů. Ráno ho budí bušení na dveře:

„Byl to desátník Lucianus. Zůstal přede mnou stát a hrozně se třásl. Dýchal hlasitě a pot mu stékal po tvářích, přestože jitro je ledově chladné. Ztratil své kopí, štít i přilbu... Vykřikl na mě, bil se v prsa: ‚Ale tobě říkám, rabbi, že my jsme nespali! Ani nepili! Opravdu, nebyl to sen... Učitel vyšel z hrobu...!!!“

...Procházíme životem. Dostali jsme dar víry, ale často to s námi vypadá spíše jako bychom se modlili u Kristova hrobu než jako s těmi, kdo potkali Ježíše vzkříšeného. Co je příčinou tohoto smutného stavu? Je to náš hřích, naše únava, naše vyprahlost. Jsou to zkoušky, které Bůh někdy dopouští. Jsou to naše zklamání – někdy v sobě samých, někdy ve druhých lidech. Je to výsměch okolí, které často využívá každou záminku i příležitost k posměškům proti víře a tím víc proti církvi...

Velikonoce nás ujišťují, nově, živě a radostně: „Učitel vyšel z hrobu!“ Jednou ho spat-

říme. Jednou ho spatří všichni – i ti, kteří s takovým setkáním vůbec nepočítají, jako s ním nepočítali vojáci z citované knihy. Radujme se z toho, že ho známe. Že smíme být jeho přáteli. Hledejme příležitosti, jak o něm vydávat svědectví i před těmi, kdo o něm nevědí. Ať se s ním jednou můžeme setkat ne se strachem, jako desátník Lucianus, ale s úžasem a radostí, jako emauzští učedníci poté, co se jim otevřely oči...

o. Petr

Matthias Grünewald, Zmrtvýchvstání (1515)

Milosrdenství velebme,
za ně Boha vždycky chvalme,
od věků nás Bůh miluje,
milosrdenství zjevuje.

Poslal na svět Syna svého,
Spasitele laskavého,
by zjevil skryté tajemství,
cestu k věčnému dědictví.

On volal všechny k pokání,
života polepšování,
aby byli milosrdní,
v tom jeho Otci podobní.

Jak jsi tomu učil, Kriste,
milosrdní ať i my jsme,
dej k tomu hojnost milosti,
abychom došli radosti.

(z breviáře)

Kéž velikonoční svátky nám všem
přinesou radostnou naději,
která pramení z poznání, že Kristus
zemřel, abychom my mohli žít.

Redakční rada

VELIKONOČNÍ POZDRAV JÁHNA JOSEFA

**Zdravím Vás všechny v Bojanovicích
i v Josefově.**

Rád bych všem čtenářům Cesty (nebo aspoň těm, které to zajímá) přiblížil svou současnou situaci: Od poloviny listopadu působím jako jáhen ve farnosti svatého Mikuláše v královském městě Znojmo. Zpráva o mém ustanovení tam mě skutečně překvapila. Po dvouleté službě v Domově duchodců v Moravských Budějovicích (proložené občasným pobytem a návštěvou nemocných v Bojanovicích) tedy došlo v mém životě ke změně...

A jak vypadá můj „znojemský“ program? Postupem času jsem začal každý den sloužit jako jáhen při mši svaté, třikrát týdně kázat. Navíc téměř každou neděli sloužívám v okolních vesnicích bohoslužbu slova. Většinou v úterý navštěvuji s oltární svátostí nemocné v nemocnici i u nich doma, příležitostně vedu poslední rozloučení v obřadní síni, jednu hodinu týdně vyučuji děti náboženství a často připravuji lidi ke svatbě a na křest jejich dětí. Samozřejmě, že výčet není úplný, takže se cítím dost vyčerpán. Po dvou letech jsem se vrátil ke klasické pastoraci a mohu žít naději, že na mě jednou (snad brzy) biskup vloží ruce a já se stanu knězem. Rád vzpomínám na svůj pobyt v Dolních Bojanovicích a v Josefově, pamatuji na mnohé z vás. Přesto i ve Znojmě jsou lidé (a není jich málo), se kterými jsem našel společnou řeč, místní děkan Jindřich Bartoš je velkorysý a tolerantní člověk, a tak nic nebrání tomu, abych se tam cítil spokojeně.

Připojuju jedno malé velikonoční zamyšlení.

Nedaleko Olomouce u paty Oderských vrchů, na ostrohu poblíž obce Dolany stojí kamenné trosky kartuziánského kláštera rozbořeného husity. Domorodci ono místo nazývají Kartouzka. Od roku 1997 jsem tam pravidelně (až na dvě výjimky, ale to není důležité) v noci z 20. na 21. března (anebo někdy kolem toho času, což ale také není důležité) ve společenství s ostatními bohoslovci, jáhny a kněžími, jejichž složení bývalo každým

rokem trochu pozměněné (ani toto není důležité), očekával jaro. Vždy ten čas strávený nahoře měl zvláštní atmosféru. Kouzlo těm okamžikům dodávaly – naše šaty načichlé kouřem, semknutost všech v úzkém kruhu kolem ohně s přáním zahrát se, probuzení chladem v prvním jarním ránu a mše svatá na místě bývalé klášterní kaple. Následoval vždy návrat zpět do všednosti dalších dnů, ale vždy jsem si od tamtud v sobě odnášel pocity soudržnosti s ostatními a Boží lásky všude kolem, které jsem tam při té příležitosti vnímal. Ta noc byla tím vším skutečně výjimečná...

Když o tom teď přemýšlím, byl to vždy takový sice nedokonale, ale výstižný obraz společenství církve, které radostně, ve svornosti a pokoji, očekává každoročně Velikonoce, a také ovšem své Velikonoce poslední, Den Spásy, Velkou Noc, jedinečnou a nade vše výjimečnou Noc, ve které Kristus svým vzkříšením dovršuje své poslání a temnota hříchu bude překonána úsvitem, ve kterém paprsky slunce velikonočního rána ozáří otevřený hrob vytesaný ve skále, odvalený kámen a možná dosáhnou a osvětlí i pruhy plátna uvnitř jeskyně. Díky nocím na Kartouzce vím, že každé ráno nám může připomenout ráno velikonoční, a také že jednou se snad probudíme do podobného rána, jaké popisuje básník Vladimír Holan slovy:

První vstane maminka

*Že po tomto životě zde mělo by nás
jednou vzbudit úděsné ječení trub a polnic?
Odpusť, Bože, ale utěšuju se,
že počátek vzkříšení všech nás nebožtíků
bude ohlášen tím, že prostě zakokrhá kohout ...
To potom zůstaneme ještě chvíli ležet ...
První, kdo vstane, bude maminka ...
Uslyšíme ji, jak tichounce rozdělavá oheň,
jak tichounce staví na plotnu vodu
a útulně bere z almárky kávový mlýnek.
Budeme zase doma.*

Zdraví a těší se na viděnou

*váš (bývalý) jáhen
Josef Bobr Kubeš*

3. února tohoto roku si Pán povolal k sobě dlouholetého varhaníka pana Václava Fatěnu.
Připomeňme si tuto osobnost naší farnosti v následujícím příspěvku.

MÉ VYZNÁNÍ VÁCLAVOVI

(vzpomínka na Václava Fatěnu)

Člověk je nejen nositelem a tvůrcem svého vlastního životního osudu, ale i pozorovatelem života a osudů osob jeho nejbližšího okolí. V mládí si člověk vůbec neuvědomuje, že na dítě, se kterým často vyklápi na pískovišti bábovičky či staví hrady, jednou, za mnoho let, až toho druhého tady na tomto světě nebude, bude vzpomínat a pak si třeba teprve uvědomí, koho ztratil. Zůstanou vzpomínky na člověka, který vykonal mnoho nejen pro osobu vlastní, své kamarády, ale významnou měrou zasáhl do života daleko širšího společenství lidí – ulice, obce, kraje, či dokonce státu. Ty poslední veličiny mohou ovlivnit samozřejmě jen osobnosti mimořádné a to nejen v pozitivním, ale někdy i negativním slova smyslu.

Taková úvaha mi přišla na mysl, když vzpomínám na jednoho z nejbližších kamarádů svého mládí, na Václava Fatěnu, kterého Tvůrce Nejvyšší před nedávnem odvolal z tohoto světa.

Václav pocházel ze skromných poměrů, otec byl vesnickým varhaníkem, matka dcera kostelníka. Už to naznačuje, že rodina měla blízko ke službě Bohu. Václavek, jak jsme mu od dětství říkali, musel od malička bojovat s nemocí. Ale my, děti z ulice, jsme to příliš nevnímaly. Vzpomínám si, že jsme za ním chodili domů. On ležel v malé postýlce obtažené pletenou sítí, aby nevypadl a spolu jsme si hrávali. Později, poněvadž byl Václavek méně pohyblivý, jsme jej vozili na zvláštním vozíku, byl to čtyřkolák, nahore s plošinou. Byli jsme rádi, že máme činnost, a když jsme se mohli povozit, byla to zvláštní výsada. Jízda to byla všelijaká, psala se čtyřicátá léta minulého století, bylo těsně po válce, takže v naší ulici žádná silnice nebyla, ani chodník, cesta byla po dešti rozbrědlá, rozježděná od koňských či kravských potahů...

Když Václav začal chodit do školy (on měl, jak

bychom dnes řekli, odklad), často jsme šli spolu, vždyť jsme měli stejnou cestu – tedy přes lávku, škola byla jen kousek za našim (pro ty mladší připomenu, že byla tam, kde se dnes nachází ZUŠ). O co měl Václav stíženější pohyblivost, o to měl bystřejšího ducha. Vyznačoval se svou osobitou duchapřítomností, schopností diskutovat a to mu zůstalo po celý život. Ve školních letech nabývaly naše hry dalších rozměrů, rádi jsme například hráli fotbal. On hrával s námi a ani si nepamatuji, že by se nějak odlišoval. Na ulici jsme postavili branky ze čtyř cihel, a když zrovna neprojižděl hospodářský povoz, kopali jsme do míče. Ten byl zprvu vlastnoručně vyrobený z hadrů, jindy gumový ze střelnice, až později, když jsme si našetřili za rybíz prodaný v Hodoníně na trhu, nám rodiče koupili opravdový kopačák. A tak jsme střídali do vrat a někdy možná i do okna. Dokonce jsme vytvořili v Josefovské ulici i pouliční mužstvo a hráli proti klukům z jiných ulic. Toho všeho se účastnil i Václav.

Někdy v první polovině padesátých let se Václav začal učit u pana učitele Janečka hudbě. Fatěnovi měli totiž doma staré harmonium, na které jsme si i my kamarádi občas potajmu zahráli, ale jen opatrně, abychom nezbudili nevoli. Vzpomínám si, jak Václavek na tento nástroj cvičil – harmonium mělo poměrně vysoko klávesnici a do nástroje se musel šlapat vzduch na rozezvučení tónů dvěma nožními pedály, Václav tedy šlapal pedály vestoje, opřen zády o opěradlo židle. Byla to hra značně komplikovaná a náročná. Když já jsem se začal v roce 1956 učit hudbě, Václav byl už ve svém umění značně pokročilý.

Po skončení základní školy odešel studovat Vinařskou školu do Modry na Slovensko. Tehdy jsme se vidali poměrně málo a téměř

to vypadalo, že jeho hudební kariéra skončila, protože tam přístup ke hraní neměl. Ale naštěstí se tak nestalo. Václav vlastně chodil k panu učiteli Janečkovi jen soukromě do hodin. Až pak byl v roce 1959 u nás založen Kurs hudební výchovy. Po ukončení studia na Slovensku byl Václav zaměstnán nejdříve na statku v Mistríně, později pracoval jako skladník na statku Pánov v Hodoníně. V té době jeho otec končil s varhanickou službou, Václav se do této činnosti plně zapojil a dá se říct, že s plnou ctí. Jeho pozice varhaníka nebyla však vůbec snadná, nebyla to totiž činnost jen běžného vesnického varhaníka. Nestačilo odehrát jen běžné chrámové písně. Byl tu požadavek zvládnout náročné party velkých ansamblových mší a s tím se Václav statečně a úspěšně potýkal. Je známo, že pan učitel Janeček nasadil vysokou laťku v chrámové hudbě. A to, že po celou dobu komunismu u nás existoval chrámový sbor a orchestr, byla v republice záležitost zcela ojedinělá. Je velkou škodou, že Václav neprošel důkladnějším hudebním vzděláním, ale to nebylo za daných okolností v jeho možnostech. Přesto jeho hráčská pohotovost, schopnost improvizace a harmonické citění bylo obdivuhodné. Na ty nejobtížnější doprovody skladeb byli při slavnostních příležitostech zváni renomovaní varhaníci. Chtěl bych jmenovat především našeho velkého příznivce, již dávno zesnulého, pana Václava Kafku z Hodonína.

Václav sloužil svojí varhanickou činností po období kněží o. Miloslava Humpolce, tří otců Josefů – Dvořáka, Čermáka a Požára a nyní našeho duchovního správce o. Petra Karase. Hlavně po odchodu do důchodu sloužil Václav na plný úvazek při nedělních i každodenních bohoslužbách, svatbách, pohřbech, požehnániích i dalších obřadech, které všechny nelze ani vyjmenovat. Václav byl mnohdy i rebel a kriticky se stavěl k různým záležitostem, ale vždy se podřídil daným potřebám. Vzal jsem několikrát o nedělním odpoledni Václava do auta a udělali jsme si společný výlet. Zastavili jsme se třeba v Čejce v parku u kaple u hrobu francouzského vojáka z doby prusko-rakouské války, zajeli

jsem na Vrbici, kde je od kostela krásný rozhled v širokém spektru jižním směrem nebo jsme navštívili místo rodného domku spisovatele Jana Herbena v Brumovicích, který je svým spisem „Do třetího a čtvrtého pokolení“ jakýmsi Aloisem Jiráskem Slovácka, či jsme zajeli k nově zbudované cyrilometodějské kapličce v lokalitě Starý Poddvorov severně od lesa Lapoštorfa a cestou jsme prodiskutovali řadu zajímavých témat.

Je neuvěřitelné, že jsme tu Václava měli tak dlouho. Dnes si dovoluji prozradit, že v mládí dávali lékaři Václavovi dvacet let života (on si toho byl vědom, sám mi to několikrát říkal). Později prognózu upravili na čtyřicet let a Bůh si jej zde pro svoji oslavu nechal sloužit 69 let – věk v jeho případě neskutečný. Bohu díky za to.

Ještě po jeho poslední odehrané mši, kdy mu dělal velký problém příchod a odchod z kostela, vyjádřil naději: „...ted' v této zimě chodit hrát nebudu, ale na jaře, dá-li Pán Bůh, zase začnu.“ Nezačne až na jaře, ale možná již začal hrát tam u Pána na zcela nový nástroj...

Václave, budeš nám všem moc scházet, všem farníkům, celé obci. Nyní po Tobě musí naplno převzít otežte varhanické služby Lucie, Jarmila, Michaela. Při jejich povinnostech a zaměstnanosti se však může stát, že někdy žádná z nich službu vykonat nebude moci. A tak i ony prosí farníky, bude-li muset být někdy tichá mše svatá, za prominutí a pochopení, když Václav již zaskočít nemůže.

Funkce varhaníka totiž nespočívá jen na příchodu do kostela. K tomu musí člověk nejdřív řadu let usilovně cvičit na nástroj a po celý život se neustále ve hře udržovat a zdokonalovat, nevykonávat manuálně těžkou práci, ba ani se neříznout do prstu. Je to prostě řehole.

Zachovejme na Václava krásné vzpomínky, na jeho uměleckou i lidskou stránku, na jeho hloubavost, na jeho schopnost o čemkoliv diskutovat.

Díky za jeho službu varhanům a chrámové hudbě!

Díky Bohu za něj!

MgA. Karel Bohún

Betlémský příběh v našem kostele

Dne 6.1.2010 k nám opět zavítaly děti z Moravského Žižkova, tentokrát s příběhem o narození Ježíška. Příběh byl proveden ve verších, které sami o sobě dojímalý duší a vedly k zamyšlení nad tím, jak jsem připraven já přijmout Pána Ježíše. Příběh nám ukázal různé charakterly lidí. Byli tam takoví, kteří si mysleli, jak jsou dobří, a nebyli schopni žádné oběti. Na druhé straně se tam objevili lidé, kteří spěchali, a přesto dokázali pomoci druhým a o to více byli blíže našemu Pánu. Trochu nešikovné bylo to, že děti hrály otočené častěji k oltáři než k lidem, a tak kromě vypravěčky s mikrofonom nebylo všemu dobře rozumět.

Děkujeme dětem i jejich paní katechetce za milé zpestření vánočního času.

Hana Maděryčová

...ALE NA TVÉ SLOVO SPUSTÍM SÍŤ (Lk 5, 5b)

Na začátku roku jsme měli možnost vyprosit si Boží slovo na rok pro sebe, společenství i farnost. Možná většina z nás žasla, jak doko-nale nás Bůh zná – zná naše bolesti, hříchy, problémy, ale i radosti. Chce nás svým slovem chránit, žehnat, uzdravovat...

Se svatým Petrem mohu říct – na tvé slovo, Pane, spouštím síť svého života a dávám prostor tvému slovu, aby mě přetvářelo k tvému obrazu.

Pro farnost jsme si vyprosili žalm 32,6 „**Proto ať se každý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt. I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne.**“ Židé těmito žalmy oslavovali Hospodina. Není to výzva i pro nás?

S. T.

MY TŘI KRÁLOVÉ JDEME K VÁM...

aneb již 10. ročník Tříkrálové sbírky

Skupinky malých koledníků a jejich vedoucí jsme mohli vidět v naší obci už desátým rokem! Tentokrát to bylo v sobotu 9. ledna a malí králové to opět neměli jednoduché – nebyl sice žádný velký mráz, ale museli se brodit vodou a pořádnou břečkou. Přesto nevypadali nijak zkroušeně, jejich zpívání a přání přinášelo radost a oživilo sobotní dopoledne. Letošní výtěžek činil 105 141 korun, za deset let se v naší obci vybralo celkem 929 906 korun.

Tříkrálová sbírka je u nás každý rok dobře zorganizovaná – za to patří velké díky paní Vojtěšce Kršové, vedoucí Farní charity. U ní

jsem se dověděla o této akci mnoho zajímavostí. Třeba to, že poprvé se u nás tato sbírka konala 6. ledna 2001 a dvacet skupinek koledníků vykoledovalo 71 557 korun. Než se to ale stalo, bylo potřeba zařídít hodně věcí – sehnat 20 ochotných lidí z řad mládeže, aby se ujali funkce vedoucího skupinky, asi 60 dětí – koledníků, rozdělit celou obec na okruhy a připravit mapu pro každou skupinku, zvládnout množství papírové práce – například s každým vedoucím skupinky se vyplňují tři formuláře!, dopředu se musí připravit pokladničky atd. a samozřejmě se muselo dát o sbírce

FOTO: J. Skočík

předem vědět (připravit hlášení, plakáty...) Pak teprve může přijít den D.

Velkou pomocí je podpora ze strany Obecního úřadu (jeho vedení i pracovníků). Tady totiž sbírka začíná, je tu připravené zázemí a malé občerstvení. Díky patří také o. Petrovi za podporu a požehnání.

Velké díky vám všem, kteří do této sbírky štědrě přispíváte – výtěžek je vždy velký. Vždyť v žádné obci naší diecéze se nevybere tolik jako u nás a mnohá města nemají výtěžek vyšší než naše obec – to je vidět z přehledů, které se každoročně vypracovávají.

Kromě toho se u nás vybralo při sbírce na Haiti 168 890 korun, dohromady s Tříkrálovou sbírkou je to 274 031 korun. V Josefově králové vykoledovali 14 728 korun, sbírka na Haiti činila 17 810 korun, dohromady to činí 32 538 korun. Z naší ochoty dělit se má jistě užitek mnoho potřebných lidí – i když to teď konkrétně nevidíme. A tak díky vám všem – dárcům, koledníkům malým i velkým, vytrvalým organizátorům a našemu Pánu, který štědré dárce miluje a rozmnožuje své požehnání těm, kteří mu věří.

Alena Tlachová

FILIPOV - „LURDY SEVERU“

V pondělí 12. ledna 2010 ve 3 hodiny odpoledne jsme odjeli s o. Josefem Pohankou a jeho žarošickými farníky autobusem na pouť do nejsevernějšího poutního místa naší republiky, do Filipova. V 19 hodin jsme dorazili do Prahy, kde jsme se na chvíli zastavili na Vinohradech na náměstí Jiřího z Poděbrad v nádherném kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Po krátké přestávce jsme vyjeli směrem k německým hranicím, do Šluknova, kde působí náš brněnský kněz o. Pavel Procházka.

Přijeli jsme tam kolem 22. hodiny. Čekalo nás malé občerstvení a pak jsme se rozdělili na dvě skupiny. První skupina byla „pěší“ - její členové vyrazili kolem půlnoci do Filipova (vzdáleného 15 km), druhá skupina měla program na faře a pak ve 3 hodiny jsme vyjeli autobusem stejným směrem. Ve 4 hodiny začala v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově mše sv. za účasti litoměřického biskupa o. Jana Baxanta a pomocného biskupa o. Josefa Koukla a také zde bylo asi 35 kněží.

Chrám byl plný jak českých, tak i německých poutníků, nachází se totiž přímo na hranicích, za totality byl uzavřený a dobře hlídáný.

Mše svatá se tam slouží každý rok 13. ledna ve 4 hodiny ráno. Je tomu tak proto, že tu v roce 1866 došlo k zázračnému uzdravení dívky Magdalény Kadeové, která byla na smrt nemocná (prodělala zápal plic i pohrudnice a zánět mozkových blan, na hrudniku se jí rozrůstaly vředy, trpěla velkými bolestmi). Doktoři jí dávali jen pár dnů života. Zavolali k ní proto kněze, aby jí udělil svátost nemocných. V noci pak nemohla kvůli bolestem spát, modlila se, a tu se jí ve 4 hodiny zjevila Panna Maria a řekla: „Dítě, od této chvíle budeš zdráva.“ To se i stalo, Magdaléna byla úplně zdravá a ráno šla do pekárny pro chleba. Ti, kdo ji viděli, nechtěli ani věřit, že je to Magdaléna.

Domů jsme vyrazili asi v půl sedmé ráno se zastávkami na poutním místě v Hejnicích a na zámku Sychrov, který je přístupný i v zimě. Domů jsme přijeli unavení po nočním putování, ale občerstvení hlubokými zážitky z této pouti.

účastníci pouti

Bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů

IKONY V PRAVOSLAVNÉ CÍRKVI

První neděli v únoru byl hostem biblické hodiny pravoslavný kněz Serafim Tomeček z Mutěnic. V naší farnosti jsme ho přivítali již podruhé. Při jeho první návštěvě nás seznámil se životem věřících pravoslavné církve. Tentokrát se nám snažil přiblížit vznik a význam ikon. A to se mu jeho poutavým vyprávěním určitě podařilo. Proto vám

zde něco z jeho přednášky uvádíme.

Malba ikon - „ikonopis“ – je od nepaměti v pravoslavné církvi vnímána jako svaté dílo a zásluha i odpovědnost za jejich tvorbu byly a jsou vždy přisuzovány Bohu, a ne těm, kteří je psali. Ikonopisec chápal svoje dílo nikoliv jako sebevyjádření, nýbrž pouze jako odhalování duchovního předobrazu, který byl nevidi-

telně přítomen již před zahájením jeho maliřské práce.

Ikona je nositelem vysokého náboženského a etického ideálu, proto člověk, který se chce stát ikonopiscem, musí žít vzorným duchovním a morálním životem. Měl by být pokorný, mírný, milovat Boha, neměl by být hrabivý ani závistivý. Je důležité, aby se na tuto práci dobře připravil a teprve až jeho dílo posoudí

Kristus Spasitel, začátek 16. stol.

komise ikonopisců a dostane od ní povolení, se stává oficiálním ikonopiscem. Ke své práci pak obdrží požehnání církve.

Ikony nejsou výzdoba, vznikly jako součást duchovního života církve. První ikony nevyobrazovaly postavy Starého a Nového zákona, tak jak je známe dnes, ale spíše určité symboly a náznaky – např. Bůh byl zobrazen jako vševidoucí oko nebo pomocná ruka. Bylo to z toho důvodu, že se křesťané báli, aby pohané nezneuctili tyto „svaté obrazy“. Teprve později se začal Ježíš zobrazovat jako člověk – nejprve jako mladík, pak jako postava s dlouhými vousy.

Smysl ikon není v uctívání ikon samotných, ale mají prohloubit duchovní život křesťana. Má za úkol vést člověka na cestě k Bohu, vyjevovat mu viditelně Božské zjevení a přivádět ho k rozjímání o Božích věcech tak, aby v nich křesťan našel poučení. Ikona má zpodobnit to duchovní, které má být v nás probuzeno; Ikona je obrazem výjevu ze života Krista, vždyť i Ježíš používal svou tělesnost k velebení Boha, aby nás poučil o tom, jak máme žít – ať to byl půst, modlitba,...

U ikon není důležitá podoba světce nebo postavy na obraze. Důležité je to, co nebo koho má ikona zobrazit, a co pro nás má představovat duchovně. A to určují dané atributy, které patří ke konkrétnímu světcovi nebo zobrazení na obrázku. Například vousy znamenají knížete, červená barva mučednictví, tři hvězdičky kolem Panny Marie znamenají, že byla pannou před početím, při početí i po porodu Krista... Tváře na ikonách nejsou reálné, ale jak pravoslavní říkají, jsou „tajinné“. O koho se jedná, je na obrázku napsané slovy. Jakmile je také ikona podepsána jménem toho, kdo je vyobrazen, je posvěcená. Slovo „tajinné“ znamená, že pravoslavná církev nevysvětluje, co se duchovně děje, a to ani v případě zázraků, které se

skrze některé ikony dějí. I přes tyto zázraky není ikona nikdy více než eucharistie. Věřící se před ní pokřizují a zpívají, ale jak už bylo řečeno, neměla by to být úcta ke dřevu nebo výzdobě ikony, ale má to být úcta k Bohu a Matce Boží.

Ikony můžeme většinou vidět buď jako fresky na zdech pravoslavných kostelů a klášterů nebo spíše jako součást jejich liturgického prostoru – ikony jsou zasazeny ikonostasu. Vrcholná ikonografická díla vznikla v Byzanci a v Rusku, ikony se však psaly i v ostatních pravoslavných zemích – v Bulharsku, Rumunsku, Srbsku, Egyptě a Etiopii, v Gruzii a Arménii, i na východním Slovensku. Jedna z vel-

Bohorodička s Kristem, polovina 14. stol.

Archanděl Michael, 1742

kých ikon se například také nachází ve Svaté zemi – byla vyrobena u příležitosti konání I. církevního sněmu. Za nepřekonatelnou se však považuje ikona Nejsvětější Trojice od Andreje Rubleva z 15. století v ruském Vladimíru. Na ní jsou vyobrazeny tři Božské osoby, uprostřed nich je namalována eucharistie.

Božena Bílíková

Další ohlédnutí za setkáním s o. Tomečkem

IKONY NÁS PŘIBLIŽUJÍ K NEBI

Chci se vrátit k besedě s o. Serafímem Tomečkem, pravoslavným knězem, která mě moc oslovila a kde jsem se dověděla mnoho zajímavého o pravoslavných ikonách. Ikony Krista, Panny Marie a svatých jsou u našich východních bratrů ve velké úctě a svoji úctu se nebojí projevit veřejně.

Ikony nás mají přivádět do Boží blízkosti, mají nám přiblížovat nebe. Jistě je tu riziko, že úcta k ikonám je postavena příliš do popředí (například na úkor Písma), ale to se neodvažuji hodnotit. I mně jsou ikony velmi blízké, jsem ráda, že máme doma ikonu Krista Spasitele, pomáhá mi se soustředit k modlitbě. Některé ikony doprovází zvláštní projevy – například z nich vytéká vonný olej („miro“) - jsou to taková pohlazení Boží, jak řekl o. Serafím, něco, co se nesnažíme nějak vysvětlovat, je to prostě „tajina“ a my za to Pánu děkujeme.

O. Serafím říkal jedno svědectví, které je spojené s Rublevovou ikonou Nejsvětější Trojice. Událost mu popisoval spolubratr, který slouží v komunitě na jihu Čech, kde se léčí narkomani ze své závislosti a to modlitbou a prací – právě výrobou ikon. Mezi nimi žili dva hoši, kteří byli tzv. beznadějný případ – stále se vraceli k drogám, porušovali řád, práce se jim nedařila... „Když už jsem nevěděl, co s nimi, posadil jsem je před ikonu Nejsvětější Trojice a tam sedávali i několik hodin, měli za úkol se jen dívat. A oba byli uzdraveni ze závislosti a jeden z nich dostal dar „psát“ ikony – a je to velká naděje pro českou provincii.“

Jsem ráda, že jsem mohla díky tomuto večeru nahlédnout do spirituality pravoslavi. Zaznělo tu mnoho inspirativních věcí, myslím, že to bylo pro nás všechny obohacení.

Alena Tlachová

Farní dovolená Dolomity 2010

Letos se již potřetí konala farní dovolená v Dolomitech. Zúčastnilo se jí více než 40 velkých či menších sportovců. První dobrodružství jsme zažili

ještě před odjezdem. Snad do poslední chvíle jsme netušili, kolik nás vlastně bude. Nenačítali jsme studijní nebo pracovní povinnosti, ale také jeden úraz,

nedovolily některým přihlášeným odjet.

V sobotu 20. února jsme po dlouhé cestě konečně dorazili na Velehrad. Možná bude dob-

ré zmínit, že tento pastorační dům leží v nadmořské výšce 1310 m v obci St. Martin in Gsies nedaleko Welsbergu na hranicích Rakouska a Itálie a patří pod správu Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci. Postaven byl v roce 1936 jako sídlo pohraniční stráže, v roce 1968 jej zakoupil z republiky vyhoštěný kardinál Josef Beran pro pastorační účely české exilové mládeže. V současnosti slouží dům k rekreačně-pastoračním pobytům zejména skupin mladých lidí, farních společenství a dalších zájemců. Je zde kaple, vybavená kuchyně,

prostorná jídelna, která může sloužit i jako společenská místnost, knihovna s televizí, připojením na internet... Samozřejmostí je nekuřácké prostředí. Dům obklopují běžkařské tratě i dvoutisícové vrcholky Dolomit.

Neděle naší výpravy probíhala na Velehradě „jako doma“. Po snídani jsme v kapli slavili mši svatou, po ní nás už čekal výborný sváteční oběd. Vepřo, knedlo, zelo se paní kuchařce Jordánové (jako i všechna ostatní jídla) vskutku vydařilo. Pak už nám nic nebránilo odjet na nedalekou sjezdovku St. Magdalena, kde

jsme se až do večera mohli rozlyžovávat.

Další dny ubíhaly bohužel velmi rychle... V minulosti se této dovolené účastnily především rodiny s malými dětmi, letos tomu bylo jinak. Bylo zde několik bezdětných mladých párů, a tak domluvit se, kam se pojedete příští den, bylo mnohdy nesnadné. Děti nevydrží na svahu celý den a mladé páry chtěly lyžovat do setmění. S pomocí diplomacie a Duchu svatého, ale také děkanského auta, jsme se nakonec vždycky domluvili a zájezd proběhl ke spokojenosti všech: malých, mladých i starších. Kromě prohánění sjezdových lyží, sněžnic, pohorek či běžek jsme mohli načerpat také duchovně při denních bohoslužbách, společných modlitbách a přijímání svátosti. Bohu díky za vše!

Tady je několik reakcí účastníků:

První večer, když jsme přijeli, byl takový seznamovací, protože jsme se všichni neznali. Mně se líbilo, že i takový hodně starý pán říkal, že mu nemusíme vykat, ale že bude mít radost, když mu budeme říkat Josefe. A co mě překvapilo nejvíce, tak přezdívkou našeho jáhna Josefa. Vyjmenoval čtyři nebo pět a přiznal se i k těm úplně škaredým... Moc se mi také líbilo, že nám každý večer otec Petr četl knížku.

(lyžař, 8 let)

Léta jezdíme celá rodina lyžovat do rakouských Alp. Vždy se mi tam moc líbilo. Letos jsem poprvé viděla italské Dolomity a byla velmi překvapená! Tyto hory jsou ještě krásnější. Také mohu srovnat lyžařská centra v Rakousku a Itálii. Kromě malého kopce Magdalena jsme byli také na Kronplatzu, Sillianu, v Innichenu a dalších střediscích. Hezké počasí (i když nebylo pokaždé) ještě podtrhlo krásu těchto lyžařských rájů. Také mě překvapila ochota a úroveň služeb. V Rakousku prostě chybí ta italská srdečnost a otevřenost.

(jedna z lyžařek)

Jedna omluva: dlouho jsem jednoho dne pátrala po klidném místěčku, kde bych mohla na chvíli odložit své tělo, na nic nemyslet a jen se chvíli koupat ve slunečních paprscích. Několikrát jsem z různých stran sjela sjezdovky v Innichenu, až jsem konečně našla, co jsem hledala. Tichá lesní pěšinka, klid, nikde ani človíčka, natož lyžař... Sundala jsem prkýnka a zalehla do závěje. Blažené chvíle netrvaly dlouho. Z lesa se najednou vyřítil, jak jsem později zjistila, malý člen naší výpravy, přejel mi lyže, poté i moji maličkost a skončil sjezdem hlavou do sjezdovky. Moje „klidné“ místočko se totiž nacházelo právě uprostřed dráhy lesních sko-

káneků... Malému zdatnému lyžaři se tímto ještě jednou omlouvám. ☺

Nejela jsem do Dolomit zrovna v ideálním rozpoložení. Možná i proto jsem nějak intenzivněji vnímala každé vstřícné gesto, přátelské či humorné slovo, povzbuzení... A těch bylo. Možná o tom ani nevíte, protože to prostě patří k vaší přirozenosti. Ale já za vás všechny, kteří jste tam byli, Bohu děkuji...

(další lyžařka)

A na závěr trocha poezie, vřdyť ta nikoho nezabije:

I když nám počasí tolik nepřálo, a sluníčko svítilo jen pramálo, i když přenosy z olympijských her nadělaly do večerního programu pár děr...

...přesto všichni, ať měli sjezdovky či běžky nebo šli se sněžnicemi pěšky, prožili v Dolomitech krásný čas. Dá-li Pán, někdy vrátíme se zas.

Na konec bychom, jménem všech, chtěly poděkovat organizátorům, manželům Marii a Daliboru Adámkovým, naší skvělé a obětavé kuchařce paní Marii Jordánové, a také prof. Josefovi Zemanovi, který se nám snažil napravit naše vztahy při přednáškách o manželství.

Velké díky patří také otci Petrovi. Ukázal nám, že odpočinek po celodenním lyžování jde trávit i jinak než v posteli nebo při kartách. Kdo přijal jeho pozvání, potvrdí, že to nebyl promarněný čas.

*Připravila
Kateřina Jagošová
a Kamila Košutková*

ZÁŽITEK NA HOSTÝNĚ

Loni na podzim jsme byli s manželem na dušičkové pouti na Hostýně, právě když náš o. Petr sloužil děkovnou mši za 40 let svého života. Už předtím jsme přemýšleli o nějakém dárku, který by mu udělal radost, ale nemohli jsme na nic přijít. Pak nás napadlo, že bychom za něho mohli dát na Hostýně sloužit mši sv. A bylo rozhodnuto.

Šla jsem do tamní sakristie za kostelníkem, aby se přimluvil u kněží, aby někdo mši za našeho duchovního otce odsloužil. Ale bylo mně řečeno, že musím počkat a že kněží mají úmyslů jistě hodně. A tak jsem čekala a doufala v Boží pomoc. Tu se náhle objevil o. biskup Hrdlička! Řekla jsem mu svou prosbu, ale on už měl sloužit mši za někoho jiného. Slibil

však, že další den brzy ráno bude sloužit mši sv. v Olomouci v kapli a že ji bude obětovat za o. Petra k jeho čtyřicetinám. Měla jsem z toho velkou radost a děkovala jsem Bohu za to, že jsme se s o. biskupem potkali. Ten mně ještě napsal na obrázek Panny Marie svatohostýnské intenci.

Obrázek jsme pak předali v neděli na oslavě o. Petrovi. Ten měl z toho radost a podotkl, že za něho ještě biskup mši sv. nesloužil. Děkuju Bohu, že nám zase ukázal, že mu můžeme svěřovat i naše drobné starosti a prosby, že on je nám nablízku, když v jeho pomoc důvěrujeme.

farnice

BŮH NESTVOŘIL ZLO!

Profesor na univerzitě položil svým studentům otázku:

- Je všechno, co existuje, stvořené Bohem?

Jeden ze studentů nesměle odpověděl:

- Ano, je to stvořené Bohem.

- Stvořil Bůh všechno? - zeptal se profesor.

- Ano, pane! - odpověděl student.

Profesor se tedy zeptal:

- Jestliže Bůh stvořil všechno, znamená to, že Bůh stvořil také zlo, které existuje. A díky principu, že naše činnost určuje nás samotné, Bůh je zlo.

Jakmile to student uslyšel, nevěděl co říci.

Profesor byl sám se sebou spokojený.

Náhle zvedl ruku jiný student:

- Pane profesore, mohu vám položit otázku?

- Samozřejmě, - odpověděl profesor.

Student se postavil a zeptal se:

- Existuje chlad?

- Co je to za otázku, samozřejmě že ano, tobě nikdy nebylo chladno?

Studenti sa zasmáli otázce spolužáka, ale ten pokračoval:

- Ve skutečnosti, pane, chlad neexistuje, v souladu se zákony fyziky je ve skutečnosti chlad pouze nepřítomnost tepla. Člověka a předměty můžeme popsat a určit jejich energii na základě přítomnosti, nebo tvorby tepla, ale nikdy ne na základě přítomnosti či vytváření chladu. Chlad nemá svoji jednotku,

ve které ho můžeme měřit. Slovo chlad jsme si vytvořili my, lidé, abychom popsali to, co cítíme v nepřítomnosti tepla.

Student pokračoval:

- Pane profesore, existuje tma?

- Samozřejmě, že existuje - odpověděl profesor.

- Znovu nemáte pravdu, tma taktéž neexistuje. Ve skutečnosti je tma díky tomu, že není přítomné světlo. Můžeme zkoumat světlo, ale ne tmu. Světlo se dá rozložit, zkoumat luc za lucem, ale tma se změřit nedá. Tma nemá svoji jednotku, ve které ji můžeme měřit. Tma je jen pojem, který si vytvořili lidé, aby pojmenovali nepřítomnost světla.

Následně potom se mladík zeptal:

- Pane, existuje zlo?

Tentokrát profesor nejspíše odpověděl:

- Samozřejmě, vidíme to každý den, brutalita ve vztazích, mezi lidmi, trestné činy, násilí, všechno toto není nic jiného, než projev zla.

Na to student odpověděl:

- Zlo neexistuje, pane. Zlo je jen nepřítomnost dobra, tedy Boha. Zlo je výsledek nepřítomnosti božské lásky v srdci člověka. Zlo přichází tehdy, jako když přichází tma, nebo chlad - tedy v nepřítomnosti světla a tepla a lásky.

Profesor si sedl. Ten student byl mladý Albert Einstein.

BOHOSLUŽBY V MÉDIÍCH

Každý z nás se jistě dostal do situace, která mu neumožňovala zúčastnit se osobně bohoslužby v neděli, např. z důvodu nemoci, hlídání nemocných dětí apod. Z takovýchto nebo jiných vážných důvodů je člověk zproštěn „povinnosti“ osobní účasti na nedělní bohoslužbě. Pokud člověk ovšem takovéto vážné důvody nemá, nemůže si cestu do kostela „vynahrázovat“ poslechem rádia či televize. Možnost „být“ na bohoslužbě díky moderním prostředkům může však znamenat velkou duchovní podporu, když do kostela nemůžeme jít...

V zásadě jsou tři možnosti, jak sledovat bohoslužby v médiích:

rádio Proglas

(107,5; 105,7 FM, www.proglas.cz)

úterý, čtvrtek a pátek v 18,00 hod.

neděle v 9,00 hod.

TV NOE

(satelit; digitální příjem; www.tvnoe.cz)

neděle - ranní čas se mění dle programu (program najdete např. v Katolickém týdeníku)

internet

- asi nejširší nabídka sledování bohoslužeb

- „co kdo najde“

TIP: on-line přenos z baziliky na Sv. Hostýně (bazilika.nwt.cz) - je možné pustit si bohoslužby i ze záznamu

zimní pořad (říjen - duben)

- neděle v 7,15; 9,15; 11,00 hod.

letní pořad (duben - říjen)

- neděle v 7,15; 9,00; 10,15; 11,30 hod.

- více na www.hostyn.cz

Doufám, že tento stručný přehled možností sledování bohoslužeb v médiích vám pomůže duchovně prožít neděli, když nebudete moci přijít z nejrůznějších důvodů do kostela. Pokud máte nebo najdete zajímavé tipy na další možnosti sledování bohoslužeb, zvláště na internetu, zašlete mi je prosím na e-mail: mendis@seznam.cz a pomůžete tak rozšířit nabídku zajímavých odkazů na farních stránkách.

*Petr Martínek
správce farního webu*

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

VÝKUPNÁ SÍLA UTRPENÍ

Greg Crowhurst z Anglie je diplomovaný zdravotník a už léta pečuje o svou těžce nemocnou ženu Lindu. Oba manželé byli už kdysi osloveni encyklikou Jana Pavla II. Salvici Doloros. Některé její nosné myšlenky, ověřené osobní zkušeností, vedly nedávno Grega k sepsání knihy o výkupné síle utrpení. Uvádíme z ní několik krátkých úvah.

Nahý visel Ježíš na kříži...

U paty kříže stála jeho matka Maria...

Kříž stál vystrčený někde za městem.

I moje žena už léta nemá nic. A já s ní - den za dnem, rok za rokem.... Přejí si, aby od ní Bůh odňal její trápení. Všechny normální věci mi byly odňaty: práce, kariéra, peníze, přátelé, prázdniny a oslavy, ale stále ještě se snažím žít naše manželství. Oba se nacházíme někde na okraji všeho dění - ona trpící, já pečující. A přece, objevili jsme, že Kalvárie je mocné místo. Člověk se tam musí ocitnout, aby pochopil, že kříž a vzkříšení spolu souvisejí. Proto Jan Pavel II. tolik vyčníval na světové scéně, a proto ovlivnil dějiny světa jako málokterý politický vůdce. Z jeho utrpení vyzařovala pravda Kříže.

Kalvárie je mocné místo

Když se k vám přiblíží větší fyzické, psychické nebo duchovní utrpení, stojíte před vážnou volbou. Buď si zvolíte cestu strachu a beznaděje, nebo proniknete hlouběji do smyslu utrpení, kde naleznete Krista... ovšem nikoli ve smyslu pouhé teologické myšlenky nebo „někoho někde jinde“, ale Krista živého, žijícího váš úděl s vámi, a to hlouběji, než jste si kdy v dobách klidu dovedli představit.

Utrpení může být tak velké, že jedinou cestou je jím projít. Není jiná alternativa. Otázka PROČ vede člověka k pocitu bezmoci a zoufalství, zatímco otázka JAK jím projít vede k naději a svobodě; to jsme pochopili a zakusili s mou ženou. Vždyť cesta utrpení znamená mystické sjednocení s Kristem, uvádí nás na hluboce smysluplnou cestu, na níž objevujeme, že i my můžeme být součástí výkupné dynamiky lásky. I ty můžeš nabídnout své trápení pro uzdravení světa. A co víc, můžeš plně vstoupit do tajemství kříže a odvážit se nabídnout své srdce tomu, který trpěl za nás všechny.

Trpící mají co nabídnout

Trpící lidé, kteří se rozhodli kráčet v důvěrné blízkosti s trpícím Kristem a vstoupili do tajemství vykoupění, dostávají dar moudrosti, dar modlitby a lásky ke Kristu. Kromě toho dostávají také dar hlubokého soucítění s lidmi a poznávají Boží milosrdenství tak důvěrně, že se stávají pilíři církve. Díky jejich blízkosti a putování s trpícím Kristem mají mnoho co nabídnout!

**DŮLEŽITÉ JE NEMOC LÉČIT.
JE ALE TAKÉ DŮLEŽITÉ JI PŘIJMOUT
A POMÁHAT JI NĚST DRUHÝM.**

Mirka Červenková

SVÁTOST MANŽELSTVÍ II.

Milí přátelé,

náš seriál o svátostech dnes zakončíme druhou svátostí určenou pro službu v církvi, tedy manželstvím. Probereme si něco z manželského práva, jak jsem sliboval v minulém čísle. Budeme se zabývat překážkami, které brání platnému uzavření manželství v katolické církvi.

Dodejme, že jestliže tentokrát budeme mluvit o těchto překážkách, nemá to rozhodně sloužit k tomu, aby čtenáři začali zpochybňovat svá vlastní manželství...

Překážky platnosti

Těmito překážkami (celkem je jich 12) se zabývá církevní soud (pro každou diecézi je určen soudní vikář, v naší je to P. Karel Orlita, tel. 543 237 051, 543 235 030), který nerozhoduje o rozvodu, ale o platnosti či neplatnosti uzavřeného manželství. Ani církev (ani sám papež!) nemůže rozvázat platné manželství, ale může v odůvodněných případech prohlásit, že manželství nikdy neexistovalo, pokud chyběly podstatné podmínky.

1. Překážka věku – čistě teoreticky může v církvi uzavřít manželství dívka starší 14 let a muž starší 16 let. Církev však respektuje státní zákony, a tedy v naší zemi neumožňuje uzavřít sňatek mladým dříve než v 18 letech. Ve výjimečných případech může biskup udělit výjimku, ne však pro nižší věk než stanoví obecná norma církve (14 a 16 let).

2. Tělesná neschopnost (impotence) – myslí se nezpůsobilost k manželskému styku. Impotence může být tělesná nebo i psychická. Impotencí je myšlena skutečná nezpůsobilost, tedy ne jen chlad, resp. malá nebo nulová

touha po manželském styku. Skutečnou nezpůsobilost nelze dispensovat.

3. Manželský svazek – předchozí trvajících manželství jednoho nebo obou partnerů, které nelze chápat jako neplatné. Ve velice výjimečných případech lze rozloučit manželství:

a) Manželství nepokřtěných rozloučené „ve prospěch víry“ (**tzv. privilegium Paulinum**).

Manželé uzavřeli jako nepokřtění civilní manželství. Po čase jeden z nich uvěřil v Boha a chce podle své víry žít, ten druhý mu však v tom brání. Nechce proto za těchto podmínek s ním zůstat v pokojném soužití (nebo ho již v předchozím období z nějakého důvodu opustil). Ve prospěch víry tak nově pokřtěný člověk může uzavřít další manželství, tentokrát již svátostně.

b) Manželství nebylo dokonáno společným intimním manželským aktem (**tzv. privilegium Petrinum**). Zpečetění manželství manželským pohlavním stykem se předpokládá, pokud spolu novomanželé strávili noc (opak je třeba dokázat). Např. jeden z manželů hned po svatbě odcestoval (vojáci, lékaři, záchranáři). V jiných případech je dokazování absence pohlavního styku většinou obtížné s výjimkou situace, kdy manželé žili před svatbou v čistotě – potom je dokazování především ze strany ženy poměrně snadné.

4. Rozdílnost náboženství – podmínkou k tomu, aby pokřtěný mohl uzavřít svátostně manželství s nepokřtěným, je to, že nekato-lická strana (např. nevěřící partner či partner jiné víry („ne-křesťan“, tedy např. muslim, žid)) nebrojí proti víře partnera a je seznámena s povinnostmi věřícího partnera vyplývajícími z jeho víry vzhledem k manželství a výchově

budoucích potomků. Věřící se zavazuje, že se bude snažit vychovat potomky v katolické víře. K takovému manželství musí dát souhlas biskup (tento souhlas biskup běžně uděluje). Jinak by manželství s nepokřtěným nebylo platně uzavřené. Podobné podmínky platí pro manželství uzavřené s pokřtěným v jiné křesťanské církvi. V tomto případě, pokud biskup nedá povolení, respektive se na toto povolení z nějakého důvodu zapomene, je však uzavřené manželství platné.

Při hledání budoucího manžela - manželky je důležité nezapomínat, že rozdílnost náboženství manželů může být ohrožením pro viru jak věřícího partnera, tak i pro náboženskou výchovu dětí. Řeší se pak otázky, zda a v které církvi dáme pokřtít dítě, do kterého kostela budeme chodit a vodit děti... Pokud je jeden z manželů nevěřící, často pak dochází k velkému zvládnutí věřícího partnera nebo dokonce k jeho opuštění víry. Jen ve výjimečných případech nevěřící partner uvěří, nebo rozdílnost křesťanské víry vede k hlubšímu ekumenickému porozumění bez ztráty vlastní křesťanské identity obou a škody na víře dětí.

5./6. Svěcení/Řeholní sliby (myslí se doživotní slib čistoty) – svěcení, resp. trvajících řeholní sliby zabraňují těmto osobám uzavřít manželství. Od této překážky může dispensovat pouze sám papež.

7. Únos (či jiná forma donucení k manželství – nejen násilím, ale i velkým nátlakem, strachem atd. Nemusí jít jen o nátlak ze strany jednoho z partnerů, ale např. i od rodičů apod.) Manželství vzniklé v takové situaci předpokládá velký strach, který znemožňuje odpovídající svobodné rozhodnutí v tak závažné věci jako je manželství (nelze dispensovat po dobu, po kterou např. únos či jiný nátlak trvá).

8. Zločin – osoba (osoby), která přivodila úmyslně manželovi smrt za účelem uzavření nového manželství (výjimku může udělit pouze papež).

9. Pokrevní příbuzenství – naprosto nikdy nelze uzavřít sňatek: muž si nesmí vzít dceru ani

vnučku, podobně ani žena syna nebo vnuka. A také si nemůže vzít bratr svou sestru. Jen ve výjimečných případech, s povolením biskupa, si může vzít: bratranec svou sestřenicí. A jen ve velmi výjimečných případech, samozřejmě opět s povolením biskupa, si může vzít: muž svou neteř, žena svého synovce.

10. Švagrovství – žena si nesmí vzít otce nebo dědečka svého zemřelého manžela. Muž si nesmí vzít matku nebo babičku své zemřelé manželky. Tato překážka nezabraňuje muži vzít si sestru zemřelé manželky, resp. ženě vzít si bratra zemřelého manžela.

11. Veřejná počestnost – platné manželství nemůže vzniknout: mezi mužem a dcerou nebo matkou ženy, se kterou žil v dokazatelném konkubinátu (lidově „na hromádce“), a podobně mezi ženou a synem nebo otcem muže, se kterým žila v dokazatelném konkubinátu.

12. Zákonné příbuzenství – platně nemožno uzavřít sňatek: otec si nesmí vzít svou adoptivní (resp. osvojenou) dceru, podobně ani matka svého adoptivního (resp. osvojeného) syna. A také si nemůže vzít bratr sestru, by by byli oba adoptováni (osvojeni) a pokrevně nepříbuzní (výjimku může udělit biskup).

Udělovatel a příjemce

Snoubenci si udělují svátost manželství vzájemně před zástupcem církve, kterým může být jáhen, kněz anebo biskup. Snoubenci musí být pokřtění (pokud je jeden nepokřtěný, je třeba žádat o tzv. dispens diecézního biskupa – sr. bod 4.) a pokud možno i biřmování.

Většina lidí žijících v manželství přijímá tuto svátost jen jednou za život. V případě úmrtí stávajícího manžela/ky je samozřejmě možné manželství přijmout znovu. Pokud bylo předchozí manželství uznáno (z výše uvedených důvodů) za neplatné, přijímá potom člověk vstupující do manželství tuto svátost platně vlastně poprvé.

Účinky svátosti

- připodobněním Kristu se manželé stávají domácí církví, v níž Kristus přebývá
- posvěcení a obdarování v celé délce trvání manželství, aby mohli plnit poslání vůči rodině i církvi
- očistění od provinění vykupitelským dílem Kristovým a silu k přemáhání pokušení sobectví

- posílení mimořádnou mocí Ducha sv. k životu ve věrně, plodně a trvalé lásce i při konkrétních životních těžkostech

čerpáno z knihy P. Giglioni:
Svátosti Krista a církve a z internetu
Petr Martínek

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Tentokrát vám přinášíme rozhovor s Lucíí Cvanovou, která prožila jeden rok v komunitě Jeunesse – Lumière (dále J. L.) a našla si čas odpovědět na naše otázky.

1. Jak a proč jsi se rozhodla odjet do J. L. ?

Tak poprvé jsem se tam dostala díky o. Petrovi, tak jako mnozí další mladí z Bojanovic. Byl to pro mě nezapomenutelný týden, a když jsem odjížděla domů, tak jsem si byla jistá, že tam chci jet znovu a to na celý rok. Na to jsem si ale musela počkat, nejdřív udělat maturitu, dostat se na výšku a teprv potom hurá do J.L. Ale už to rozhodování nebylo tak lehké a taky jsem zvažovala možnost odjet do Afriky. Ale Pán mi dával znamení, největším bylo jeho slovo, a když on ukáže cestu, to už se nedá couvnout. ☺ Tak jsem si vzala pár věcí do batohu, „pobečala si“ celou cestu až do Francie, a pak už mi začal nejkrásnější rok v životě.

2. Co jazyková výbava – uměla jsi francouzsky?

No, z francouzštiny jsem sice maturovala, ale mluvit jsem neuměla. Ale ještě že mám ruky a nohy, Bůh dobře věděl, proč mi je dává. ☺

3. Jak tam probíhal běžný den?

Nevím, jestli to tady mám popisovat od budičky až po večerku. Spíš bych řekla, že

každý den jsme se učili, modlili a pracovali. Radši bych zdůraznila víkend! Každý týden jsme prožívali tzv. malý Svátý týden. Začalo to ve čtvrtek večer celonoční adorací. Pátek jsme prožívali v tichu, postu a samotě, jen večer jsme se chodili modlit spolu do kaple a uctít kříž. No a v sobotu večer to bylo nejveselejší, to jsme slavili Kristovo Vzkříšení. Z kaple jsme chodili unavení z toho, jak jsme tancovali a zpívali.

4. Vnímala jsi různost národností v prožívání víry?

Různost jsem vnímala ve všem, od řeči, zvyků... až po vzhled. Víra byla to jediné, co jsme měli společné a co nás spojovalo, a to bylo moc krásné. Každý z nás byl tak rozdílný, a přesto mezi námi byla opravdová jednota. To bylo jen díky Kristu, který byl vždycky uprostřed nás.

5. Jak sis zvykla na místní kuchyni, byla to velká změna?

Jídlo mně tam chutnalo, ale je pravda, že mě z toho asi půl roku bolelo břicho. ☹ A taky se ve Francii jí k snídani a svačině jen sladké a já jsem spíš na maso, tak mně to trochu lezlo krkem. České jídlo mně tam chybělo, ale jinak super. ☺

připravila A. Tlachová

CO VÁS ZAJÍMÁ

Otázka: Zdá se mi, že je v dnešním světě stále obtížnější žít podle své víry a také ji ukazovat ostatním. Za víru v Krista se nechci stydět, ale lidé v práci i jinde se víře spíše posmívají, poukazují na chyby církve z minulosti i ze současnosti (ted' často mluví o skandálech v Německu a v Rakousku...). Jakým způsobem mám postupovat?

Pro věřícího člověka to dozajista není v dnešním světě vůbec jednoduché. Ale... kdy bylo? V prvních staletích, kdy byli lidé pro svou víru mučeni? V době středověkých válek a zmatků? V době komunismu, kdy věřící byli věznění či šikanováni? Dnešní těžkosti opravdu nejsou ty nejhorší... **Obtíže a kříže k víře patří – i sám Pán to předpovídá. Ale také připomíná, že nás to nemá vést k malomyslnosti: „Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a živě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích...“ (Mt 5,11-12).** Když celý problém trochu zlehčím, můžeme říci, že pokud se při prožívání či hlásání víry setkáváme s těžkostmi, je to vlastně podle Ježíšova slova naprosto tak, jak to má být...

Jistě nemáme žádný zaručený návod na evangelizaci, který bude vždy fungovat. A tak zkusím navrhnout alespoň několik pohledů na to, co může být v souvislosti s položenou otázkou důležité.

1) Svět nutně potřebuje Krista ke spáse. Jsme přesvědčeni, že díky Ježíši mohou být spaseni i lidé nevěřící, ale poznání Krista je přesto životně důležité: pro spásu, ale i pro dobrý život na tomto světě. Tento drahocenný poklad si křesťan nemá nechávat pro sebe. Kristus říká, že pokud se snažíme hlásat víru v něj, on sám je při tom s námi a uprostřed nás: „Získávejte mi učedníky... A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (sr. Mt 28,19-20).

To je zásadní: víru nemusím (a nemám!) hlásat sám! Mám k tomu pomocníka: samotného Krista a jeho Ducha...!

2) Modlitba za sebe i za dotyčné (např. za nevěřící spolupracovníky). **Kolik křesťanů se věrně modlí za své nevěřící okolí?** Už modlitbou přece nenápadně evangelizujeme! A dále: kolik věřících se modlí i za sebe (samí, v rodinách, ve společenství), aby měli sílu a moudrost k hlásání víry?

3) Za svou víru se nestydět. Nebát se dát ji najevo i navenek: udělat v práci kříž před jídlem; mít např. Bibli nebo třeba „jen“ nějaký duchovní citát na pracovním stole... Na to se leckdo „chytí“ a bude se ptát sám. Nezapomeňme: lidé mají tendenci se posmívat tím víc, čím víc se za víru stydíme – a naopak. Věřící se za svou víru leckdy málem „omlouvají“. Má to být opačné: zde je hodnota, na kterou jsem hrdý... (Z velmi nevěřícího prostředí v kasárnách mám ověřené, jak je toto důležité.)

4) Rozlišit, s kým má smysl se bavit. Pokud se chce někdo jen posmívat, potom rozhovor nepovede nikam. Pokud má někdo opravdový zájem (třeba i provázený nepříjemnými otázkami), má smysl rozmlouvat. Nemusím se bát přiznat viny církve. Neopomenout ovšem to daleko větší množství dobra, které církev lidstvu přinesla. Za příklad mohou posloužit např. naši čeští svatí, ale třeba i současné charitativní sbírky ve farnosti... A také nezůstávat u druhořadých věcí. Zajímá někoho víra? Potom je důležité mu připomenout, že nejdůležitější otázkou není to, co církev kdy udělala dobře či špatně – nejdůležitější je Ježíš, jeho smrt a vzkříšení a spása, kterou nám získal...

5) Pamatovat na přiměřené vzdělání ve víře, hlavně na **četbu Písma.** Jsou ale i jiné dostupné možnosti, jak se ve víře vzdělávat (knihy, přednášky např. na rádiu Proglas, biblické hodiny...).

6) Lidé nepotřebují příliš moc teorie, zato více praxe. Přesvědčivější než slova je naše snaha o příklad dobrého, férového jednání. To neznamena, že budeme bez chyb! Velmi přesvědčivé je také – když už dojde na slova – **osobní zkušenost:** - zkušenost s Bohem a s jeho pomocí v mém životě; - zkušenost s Božím slovem, které mi pomohlo v rozhodnu-

tích či podepřelo v zkouškách nebo pokusech; - zkušenost s vírou, modlitbou, s pomocí, kterou mohu čerpat i ze společné cesty víry ve společenství, ve farnosti...

Nám všem přeji hodně síly Ducha svatého k věrnému svědectví o Kristu

o. Petr

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

KYBERŠIKANA - horké téma současnosti

Protože je v současné době pro mnoho dětí používání počítače a mobilního telefonu naprostou samozřejmostí, budeme se v dnešním článku věnovat novému problému, který s touto skutečností přímo souvisí, a to kyberšikaně. Moderní technologie s sebou přináší mnoho výhod, ale někdy mohou pro děti představovat i nebezpečí.

Co je počítačová šikana/kyberšikana

Za počítačovou šikanu se považuje takové chování, kdy osoba/pachatel využívá elektronické prostředky (mobily, internet, e-mail, ...) k obtěžování, urážení, zesměšňování, ponižování apod. jiné osoby či celé skupiny.

Rozdíl mezi šikanou a kyberšikanou

V případě kyberšikany postižený zpravidla nezná osobu, která ho šikanuje. Agresor se schovává za přezdívku, může měnit identitu... Oproti tradiční šikaně může být oběť kontaktována kdykoliv a kdekoliv. Navíc si zprávu, obrázek, video může uložit a opětovně prohlížet.

Jak se zachovat

Rodič by měl dítěti vysvětlit, že tento druh šikany existuje. Pro dítě je důležité vědět, že se s tímto problémem může kdykoliv obrátit na rodiče. Zároveň by rodiče měli vědět, kde se jejich dítě na internetu pohybuje a také dítěti stanovit jasná pravidla ohledně využívání počítače.

Děti by měly vědět, že:

1. nemají nikde uvádět žádné soukromé údaje o sobě a své rodině
2. na urážlivé zprávy se nereaguje (zprávy je vhodné ukládat jako důkazy)
3. v případě šikany je možné změnit svou virtuální identitu či telefonní číslo

Kyberšikana může mít různou podobu, např:

- zaslání výhrůžných a krutých emailů a SMS zpráv, výhrůžné telefonáty nebo obtěžování přes chat
- vytváření webových stránek, které různými způsoby (verbálně, graficky, zvukově...) **oběť šikany** uráží a zesměšňují
- posílání obrázků, fotografií a video nahrávek spolužákům online – kde je oběť zesměšňována a karikována
- vyvěšení pornografických fotografií s tvářemi oběti na internetu
- případy, kdy agresori získají hesla a identifikační údaje oběti a pod jeho/jejím jménem zasílají ostatním vulgární, obtěžující zprávy, fotografie, videa
- fotografování, nahrávání oběti, kdy jsou pořízené záběry posílány ostatním spolužákům

Odlišné rysy šikany a kyberšikany:

ANONYMITA: většina obětí kyberšikany se

nikdy nedozví, kdo je šikanoval, přezdívka, anonymní telefonní číslo, emailová adresa dávají agresorovi dostatečnou možnost zůstat skrytý. Díky tomu může svoji agresi stupňovat a dovolit si to, co by si tváří v tvář nedovolil.

PROMĚNA AGRESORA: agresorem většinou nebývají fyzicky silní lidé, tak jako tomu je u běžné šikany, ale agresorem je člověk, který je silný v informačních technologiích a může to být prakticky kdokoli.

PROMĚNA OBĚTI: oběti útoků je většinou outsider, ale nebývá to pravidlem, tak jako je tomu u běžné šikany. Agresor si může oběť vybírat náhodně a pouze v kyberprostoru. Vyšší riziko hrozí dětem, které jsou na svých mobilech a počítačích závislé.

ŠIKANA se většinou odehrává ve škole, po cestě domů, apod. – jde tedy o fyzická setkání, která se dají i trochu předvídat a je možné se jí i částečně vyhnout, ale před **KYBERŠIKANOU** není únik. Agresor může oběť kontaktovat, kdykoli se mu zachce, 24 hodin denně, 7 dní v týdnu.

KONTROLA: kyberšikana znesnadňuje kontrolu jak ze strany rodičů, tak i školy, u kyberšikany chybí klasické znaky šikanování, kterých by si mohli dospělí všimnout.

ČAS: běžná šikana je opakovaná, ale vždy se jedná o jednorázovou záležitost. V případě kyberšikany se může oběť k urážlivým SMSkám, emailům, odkazům, apod. kdykoliv vracet.

PUBLIKUM: divákem **kybernetické šikany** se může díky webovým stránkám stát kdokoli na světě.

Kyberšikana se navíc **NEMUSÍ ODEHRÁVAT OPAKOVANĚ**, stačí když agresor např. vyvěsí na web fotku oběti, tu si už kdokoli může

zkopírovat a rozšířit dál po světě, ještě dříve než ji poskytovatel serveru stačí stáhnout.

Nikdo nemá právo jakkoliv ubližovat ostatním a každý má právo se proti agresorovi bránit! Proto v případě, že se s tímto druhem šikany setkáte vy nebo vaše dítě, neváhejte a vyhledejte pomoc Policie. Na internetu najdete také poradny, které vám pomohou případ řešit.

Informace čerpány z internetu s využitím materiálů Policie ČR

UKŘIŽOVÁNÍ

Vztyčili kříž
a dlouho do noci
se hlasitě smáli
nad lidskou bolestí
nad lidským strachem.

Při záři ohňů
si na vítěze hráli,
opile křičeli,
„Je konec s králem.“

Každý den stejný ortel
vynáší svět
nad Králem z Nazareta.
Každý den dutě zní
úderý kladiva.

V zrcadle věků
hledíme na své viny
a z kříže slyšíme
„Odpusť jim,
nevědí, co činí.“

Sedm pražských dnů - 21. – 27. srpen 1968 (HT –HISTORIE:TOTALITA) Academia Praha, 406 stran

Kniha, která dnes před čtenáře představuje, se řadí do dlouhé řady knih umlčovaných, pronásledovaných a ničených. Vznikla z aktivity vědců, kteří cítili své občanské svědomí a postupovali přitom jako skuteční historikové střežící paměť národa. Horliví přísluhovači okupantů chtěli tuto publikaci, jako mnohé jiné, zničit. Pronásledovali editory a Historický ústav ČSAV zrušili. Čtenáři si tak mohou po dvaceti letech udělat přesnější obraz o minulosti, jež stále prorůstá naší současností.

Joseph Spillmann: Oběť zpovědního tajemství (KB – KŘESŤANSKÁ BELETRIE ; PRÓZA)

Matice cyrilometodějská, 278 stran

Malá vesnice v jihovýchodní Francii v roce 1888. U místního faráře abbého Mountmoulina se někdo vyzpovídá z vraždy. Okolnosti tohoto zločinu jsou takové, že sám kněz upadne do podezření, že je vrahem. S abbé Mountmoulinem je veden proces. Nemůže se hájit, protože je zavázán zpovědním tajemstvím. Obviněný kněz zachová zpovědní tajemství. Tato věrnost od něj vyžaduje heroickou oběť, kterou pak přináší až do konce života...

ÚRYVEK:

„Zpovědní tajemství?“ diví se oba duchovní.

„Zcela správně,“ usmívá se obhájce Meunier. „No, nevycucal jsem si to jen tak z prstu. Už týdný mě zaráží, že abbé pokaždé znervózní, když v jeho přítomnosti začnu o jeho kostelníkovi. Dodnes jsem si to nedokázal vysvětlit. Kostelník přece nemohl s vraždou mít nic společného. Vždyť odcestoval do Marseille.“

Ale dnes ráno, když jsem o tom znovu přemýšlel, mě dodatečně něco napadlo. Myslím, že abbé se přede mnou nevytáčí, jenom když začnu mluvit o panu Loserovi, nýbrž se celou dobu snaží skrývat přede mnou své vlastní rozčilení. Proto trvalo tak dlouho, než jsem na tuto možnost přišel. Ale když se mi to vyjasnilo, pomýšlel jsem hned na to, že se u něj Loser mohl vyzpovídat z vraždy.“

Rektor důrazně zavrtí hlavou. „Náhodou víme, že se Loser často veřejně chlubil tím, že už víc než třicet let neviděl žádnou zpovědnici zevnitř.“

No, něco takového lze rychle změnit. Připustíme, že Loser madam Blanchardovou zavraždil a byla to jeho první vražda. Potom ho možná trápilo svědomí, že se musel někde vymluvit, musel se někomu světit. Nedělní kázání abbého Montmoulina – za předpokladu, že je pachatelem – mohlo Loserovi dodat náležitou odvahu, aby se na něj obrátil.

„Mluvíte o jeho nedělním kázání?“
 „Ano. Mluvil v něm přece o velikonoční povinnosti vyzpovídat se, ale i zpovědním tajemství. Měl říci, že by musel mlčet, i kdyby se mu někdo vyzpovídal z vraždy.“

„To s tou vraždou opravdu řekl?“
 „Ano, někteří návštěvníci kostela mi to potvrdili.“

Každý rok v postní době jsou kněží diecéze povinni o první postní neděli připomenout věřícím jejich povinnost velikonoční zpovědi. To, že se abbé ve svém kázání pokusil lidem vysvětlit, jak vážný závazek na sebe kněz ve zpovědnici bere, způsobí, že nyní oba duchovní vidí věc v jiném světle.

Pan Mernier pokračuje: „Jako kněz tedy nesmí vraha prozradit, ani oznámit nic z obsahu zpovědi, ani nejmenší detail. Ale

směl by alespoň říci, že se u něj někdo zpovídal, i kdyby neuvedl žádné jméno?“

„Ani to ne!“ prohlašuje s jistotou oficiál. „Podle toho by se už téměř prohřešil proti zpovědnímu tajemství.“

„Ne, já samozřejmě myslím, že by neuvedl žádné jméno,“ vyjádří se obhájce přesněji. „Mohl by například abbé říct: „V den činu jsem zpovídal...“ Co by tím prozradil? Nic! Ani to, kdo se u něj zpovídal, ani to, z čeho se zpovídal. To by se nanejvýš mohlo uhodnout ze souvislosti.“

„Ne, ne, pane Meuniere – s takovými triky, které jsou u vás v advokacii dovoleny, se v církevním právu pro nás kněze nepočítá!“ vmísí se do energicky do hovoru rektor. „Je zcela nemožné, aby se kněz směl vyjádřit tímto způsobem.“

Wilhelm Ziehr: Kříž – symbol, zobrazování, význam

(KT – KULTURA)

Karmel. nakladatelství, 239 stran

Kříž, pradávny symbol lidstva a ústřední symbol křesťanské víry, má nesmírně mnoho podob a významů. Historie kříže od prvních prehistorických zobrazení až po současnost představuje fascinující zrcadlo dějin umění a kultury, která názorně doplňuje přes 400 barevných vyobrazení.

Mirka Červenková

Dne 6. 1. 2010 nám napsala paní Anna K. toto:

Můj vánoční dárek

Už v dětství se ze mě stala velká čtenářka. Každý rok o vánočních svátcích dostávám od jednoho z mých pěti vnuků pod stromeček nějakou pěknou knížku. Jsou to samé dobré knihy. Tyto Vánoce jsem také objevila menší knížku, podle objemu to nemohlo být nic jiného. Po jejím rozbalení jsem byla překvapená. Žádný román, ale něco vzácnějšího. Na přední straně vidím Petra Esterku, kterého jsem znala ještě jako devatenáctiletého mládence, a teď jako biskupa. Kniha nesla název: Petr Esterka v rozhovoru s Alešem Palánem „Rozhodni se pro risk“. Hned jak jsem měla o svátcích čas, pustila jsem se do čtení. Každý den jsem pár listů přečetla. Se zájmem jsem sledovala jeho dětství i jeho mládí a životní boj za minulého režimu, kdy rodiny byly pronásledované a děti nemohly na školy, na kterých by rády studovaly. Doporučila bych každému, aby si tuto knihu přečetl.

Jsem ráda, že jsem se o otci biskupovi hodně dověděla, o jeho dlouhé a svízelné cestě ke kněžství a o jeho kněžské službě našim krajanům.

Obce křesťanů - prafarnosti

Z farního časopisu z Blanska jsme převzali zajímavý příspěvek našeho rodáka o Jiřího.

Už ze Skutků apoštolských víme, že první křesťané se po letnicích pravidelně „scházeli“, setrvali v apoštolském učení, lámání chleba, společenství a modlitbách (Sk 2,42). Tyto údaje o prvních společenstvích křesťanů, i když skromné, jsou velmi důležité. Potvrzují, že

základním tmelem mezi křesťany bylo Boží slovo, autorita apoštolů, eucharistie a společná modlitba.

Přesto dodnes existují uznávané teologické názory, tvrdící, že církev vznikla například z přirozené potřeby Kristových učedníků scházet se, a nebo jen jako servisní organizace za účelem účinného šíření evangelia. Z obou těchto názorů je až příliš citit lidskost církve. To by znamenalo,

že je buď jen snobským klubem a nebo „public relations“ podnikem. Chybělo by jí to, co apoštol Pavel nazýval tajemným „tělem Kristovým“.

První křesťané se však scházeli nejen k eucharistii. Zejména v Jeruzalémě, pod vlivem vidiny brzkého druhého příchodu Kristova, vzali společný život tak radikálně, že se navíc začali zříkat majetku. Kristus Soudce ovšem nepřišel, musela proto přijít výpomoc z dalších křesťanských obcí.

Apoštol Pavel vybízel křesťany: „Zatím se chystám do Jeruzaléma, abych přinesl pomoc tamějším bratřím. Makedonští a Achajští se totiž rozhodli vykonat sbírku ve prospěch chudých bratří v Jeruzalémě.“ (Řím 15,25-26).

Tato pomoc nebyla jen tak běžnou sbírkou. S největší pravděpodobností se sbírky pro potřebné v obci konávaly v rámci eucharistie. Tedy díky vědomí živé Ježíšovy přítomnosti v srdci církve dokázali být křesťané navzájem solidární a soucitní jak uvnitř, tak i za hranicemi své obce. Vědomí vzájemné jednoty křesťanů skrze Ježíše Krista lze ilustrovat na dvou příkladech.

Apoštol Pavel (ale také např. Jan ve Zjevení)

mluví o různých obcích jako o církvích. „Pokud jde o sbírku pro církev v Jeruzalémě, dělejte to podle pokynů, které jsem dal církvím v Galicii.“ (I Kor 16,1). Každá z obcí a současně všechny spolu znamenají jednu církev. Dále apoštol Pavel mluví o křesťanech jako o svatých: „Pavel, z vůle Boží povoláný apoštol Krista Ježíše, a bratr Sosthenes církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláným svatým...“ (I Koř 1,1-2). V jeho pojetí nejde o svatost, jak ji chápeme dnes, tedy o viditelné vzorný život podle vůle Boží, ale spíše o neviditelné naroubování na svatého Syna Božího do jedné církve.

Křesťané si tedy už od samého začátku zvykali na společný život v Ježíši Kristu, vyjádřený ve svátostech, apoštolech, Božím slově, službě i modlitbě. Snažili se o to především ve své obci, což bylo nejčastěji město, ve kterém působil apoštol a obec založil. Současně si však zvykali na to, že církev je jedinou rodinou tvořenou mnoha obcemi, které za sebe nesou stejnou odpovědnost, jaká byla samozřejmostí mezi křesťany uvnitř obce.

ThLic. Jiří Kaňka

V Jeruzalémském chrámu

V Jeruzalémském chrámu stáli dva muži a modlili se k Hospodinu. Každý jinak. Ale nebyl to farizej a celník. Byli to jiní dva. Rozmlouvali s Bohem o lidech.

Jeden pravil: „Nenávidím toho... člověka, protože je zlý. Jenom Ty jsi dobrý. A proto Tebe miluji, protože jsi dobrý – jenom Tebe. Jen Ty jsi hoden mého přátelství.“

A druhý říkal: „Pane Bože, jsem hříšný člověk. Nezasloužím si, abych předstoupil před Tvou tvář. A přesto mám rád sebe i všechny ostatní, kteří jsou takoví, jako jsem já – vždyť jsem tak slabý, tak slabý! Pane Bože, rád bych Tě miloval z celého srdce, ale neumím to. Jsi tak vzdálený, tak veliký, tak mocný! Skoro si

myslím, že mám před Tebou strach. Kdybys byl člověkem, se kterým bych mohl mluvit - tak slabým, jako jsem já – věřím, že bych Tě pak miloval z celého srdce, miloval bych Tě potom tak, jak to požaduješ.

Takhle se oba modlili.

Ten druhý se jmenoval Šimon. Byl to syn Jonášův a pocházel z Betsaidy u Genezaretského jezera. Ten první byl ze Škariotu. Jeho jméno mi vypadlo.

Je to už dávno, co se to stalo.

Bylo to jen pár dní před tím, než přišel kdosi z Nazareta a učinil z těchto dvou své učedníky...

(A. Kumpf)

Cestička

STRAŠÁK DO ZELÍ

Stehlíka poranil na křídle lovec. Po nějakou dobu se ptáček dokázal uživit tím, co našel na zemi. Ale pak přišla třeskutá zima.

Když stehlík jednoho chladného rána hledal, co by sezobl, posadil se na strašáka do zelí. Byl to velmi milý strašák, velký přítel strak, vran a jiných ptáků.

Slaměné tělo měl nacpané ve starém slavnostním obleku, hlavu měl z velké oranžové dýně, zuby měl z kukuřičných zrněk, místo nosu mrkev a místo očí dva vlašské ořechy.

„Jak se máš stehlíku?“ zeptal se strašák laskavým hlasem, jako ostatně vždycky.

„Je to špatné,“ povzdechl si stehlík. „Mrznu zimou a nemám se kam schovat. O jídle ani nemluví. Jara se už asi nedočkám.“

„Neboj se. Schovej se ke mně pod sako. Mám tam suchou a hřejivou slámu.“

Tak našel stehlík útočiště ve slaměném srdci strašáka. Ještě jak to udělat s jídlem. Bylo čím dál těžší najít nějakou bobulku nebo semínko. Jednoho dne, když se všechno chvělo pod závojem jinovatky, řekl strašák stehlíkovi: „Stehlíku, sněz moje zuby, je to výborná kukuřice.“

„Vždyť bys pak neměl ústa.“

„Aspoň budu vypadat mnohem moudřejší.“

Strašák tedy přišel o ústa, ale byl rád, že jeho malý přítel žije. A usmíval se na něj ořechovými očima.

Po několika dnech stehlíkovi nabídl mrkvový nos.

„Sněz ho. Je v něm spousta vitaminů,“ vybídl ho.

Pak přišla řada na ořechy, které měl strašák místo očí. „Bude mi stačit, co mi budeš vyprávět,“ pobízel stehlíka.

Nakonec stehlíkovi nabídl i dýni, kterou měl místo hlavy.

Když přišlo jaro, strašák už na poli nestál. Ale stehlík zimu přežil a mohl zase létat k modrému nebi.

Ahoj kluci a děvčata

Libila se vám povídka o přátelství? My máme také takového přítele. Je to pán Ježíš, který za nás dal svůj život, aby nás zachránil. A to si připomínáme právě teď o Velikonocích, které jsou pro nás křesťany největším svátkem.

Přejeme vám, abyste tyto svátky prožili radostně a s nadějí, kterou nám přináší Kristova smrt a vzkříšení.

Božena Bílíková

SMĚJTE SE S NÁMI

„Včera jsem četl knížku a vstávaly mi při tom vlasy na hlavě.“ „Nějaký horor?“ „Ne, žákovská mého syna!!“

Ptá se Anička tatínka: „Můžu se dívat na televizi?“ „Můžeš“, odpoví tatínek, „ale nezapínej ji, mě by to rušilo.“

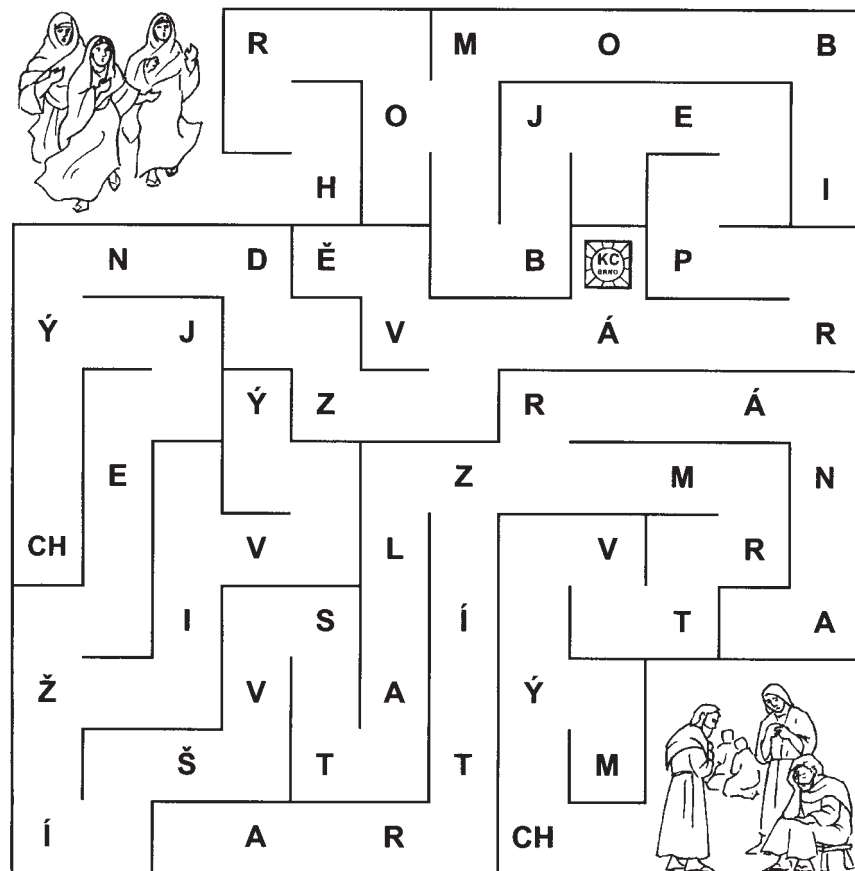
Ptá se paní učitelka jednoho z žáků v deváté třídě: „Jardo, kam půjdeš, až vyjdeš ze školy?“ „Prosím na autobus“, odpoví Jarda.

„Plavání mám velmi ráda, až na to umělé dýchání.“

NEČEKANÁ ZPRÁVA

První den po sobotě šly za úsvitu tři ženy k Ježíšovu hrobu, aby pomazaly jeho tělo vonnými mastmi a oleji. U hrobu se však stalo něco nečekaného! Se strachem i velkou radostí to ženy běžely oznámit apoštolům.

Najdi cestu bludištěm, která dovede ženy k apoštolům. Z písmen na cestě získáš tajenku. Jakou zprávu chtěly ženy apoštolům sdělit?

TAJENKA: _____

Program zpěvu o Velikonocích 2010:

28. 3. 2010 Květná neděle

A. Gumpelzhaimer - Cantate Domino
J. Bříza - Mým štěstím je být nablízku Bohu
B. Kothe - Panis Angelicus
J. S. Bach - Jesus bleibet meine Freude

2. 4. 2010 Velký pátek

F. Kedrutek - Prapor Krále
G. P. Palestrina - Improperia
J. G. Handl - Ecce quomodo moritur iustus

4. 4. 2010 Velikonoční neděle

V. V. Hausman - Krátká slavnostní mše
N. Luboff - Sanctus
A. Scarlati - Exultate deo
G. F. Händel - Alleluia z oratoria „Mesiáš“

Vystoupení v Mutěnicích

V neděli 3.1.2010 uvedl Svatováclavský sbor a orchestr v Mutěnicích II Mši vánoční skladatele Jakuba Jana Ryby. Po skončení bohoslužby otec Pavel Pacner řekl, že J.J. Ryba ještě více vzrostl v jeho očích. Ocenil zvláště stručnost tohoto hudebního díla, kterému se říká také "Krátká rybovka".

V domově důchodců v Hodoníně na Pískách je kaple, zasvěcená Třem Králům. Stalo se již tradicí, že na svátek Zjevení Páně zde ženský sbor zazpívá několik vánočních skladeb. Pro místní obyvatele je tato návštěva vždy velkou událostí. Odměnou za tuto službu je velmi milé a srdečné přijetí.

Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2009

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Sára Blažejová, Elen Marie Esterková, Melánie Hradská, Iza Bela Marie Hromková, Valentýna Konečná, Simona Kateřina Müllerová, Natálie Ludmila Olejníková, Terezie Kateřina Pechová, Nela Marie Podrazilová, Iva Marie Pospíšilová, Zuzana Rebendová, Valentýna Marie Rygarová, Noemi Marie Sládková, Markéta Staňová, Barbora Sůkopová, Viktorie Vlašicová.

Tomáš Bartál, Petr Bilík, Ondřej Blaha, Jiří Ludvík Hanzalík, Marián Herka, Kristián Petr Janeček, Maxmilián Kopera, Lukáš Koubek, Lukáš Malík, Ondřej Polínek, Vojtěch Svoboda, Hynek Florián Šebesta, Matouš Šimek, Jakub Tomčala

VZÁJEMNOU LÁSKU, ÚCTU A VĚRNOST SI SLÍBILI:

Zdeněk Frgala	&	Anna Krátká	Václav Potužník	&	Iveta Najvárková
Petr Halabrin	&	Jaroslava Štětková	Rudolf Půlkrábek	&	Hana Pazderková
Pavel Herka	&	Marcela Basistová	Miloš Stejskal	&	Marcela Klučáková
Emil Kamenský	&	Hana Mísařová	Petr Sýkora	&	Zuzana Janečková
Martin Konečný	&	Martina Konečná	Karel Tomšej	&	Ludmila Carbolová
Josef Miklík	&	Karolína Schachlová	Martin Zlomek	&	Gabriela Očetníková
Ondřej Plhal	&	Lenka Herková			

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI

Michal Bílek, Jaromír Blaha, Miroslav Červenka, Stanislav Forman, Stanislav Herka, Josef Kašpar, Jan Mráka, Zdeněk Peška, Jaromír Plecák, Vít Rajchman, František Šindar – Josefov, František Šupa – Josefov.

Františka Esterková, Františka Filipovičová, Růžena Filipovičová – Josefov, Anežka Formanová, Anežka Hanáková, Štěpánka Lichevníková, Božena Mrkvová, Anna Pospíšilová, Františka Skoumalová - Josefov, Ludmila Skoumalová, Anežka Tomašítková, Božena Vavříková, Marie Vymyslická

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice